

РЕШЕНИЕ

№ 37764

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **9004** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46, ал. 1 във вр. чл. 42з, ал. 1, т. 1 и чл. 44в от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е жалба на А. К. Х., украински гражданин, [дата на раждане] в Област Д., Република У., с адресна регистрация в [населено място], П. район, Област Д., Република У., понастоящем пребиваващ на територията на Република България, с документ за самоличност - паспорт № FR490999, издаден на 27.06.2018 г. и валиден до 27.06.2028 г., чрез адвокат К. К., член на Адвокатска колегия - [населено място], адрес: [населено място], [улица], партер, [електронна поща] против: Заповед № 4432 ПАМ-25/30.07.2025 г. по описа на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция” - [населено място] относно налагане на ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на страните - членки на Европейския съюз за срок от 5 години“, на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44в от ЗЧРБ и чл. 24, параграф 2, буква“Б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28ноември 2018 година за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки, и докладна записка рег. № 4432р-9290/27.06.2025 г. по описа на ГПУ Ц. и заповед рег. № 4068з- 1966/25.09.2024 г. на директора на РДГП Б..

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Излагат се съображения за липса на мотиви, аргументи относно начина на връчване на заповедта, твърди се, че заповедта е преведена от адвоката, не в

присъствието на преводач. От съда се иска да отмени оспорената заповед, като незаконосъобразна. Сочи се, че забраната е приложена самоцелно и в нарушение на принципа на пропорционалност, като административният орган не е изложил каквито и да били съображения, обосноваващи налагането на тази ПАМ за максимално допустимия от закона срок, което сочи за допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила и на приложимия материален закон - защото на практика не е констатирал обстоятелство по застрашаване на важен държавен или обществен интерес или наличието на заплаха за обществения ред и сигурността, произтичаща от присъствието на жалбоподателя на територията на държава - членка на Европейския съюз. Твърди се, че заповедта е издадена в нарушение на разпоредбата на чл. 44, ал. 5 от Закона за чужденците в Република България. Сочи се още, че административният орган не е изложил каквито и да е съображения в подкрепа на решението си да приложи максималния допустим срок за прилагането на тази ПАМ (5 години) .

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява, представлява се от адвокат К.. Акцентува за наличие на процесуално нарушение при издаване на оспорената заповед, тъй като документите не били преведени на разбираем за оспорващия език, превеждал е адвоката. Представени са подробни писмени бележки, в които се навеждат доводи, че адм. орган не е извършил анализ на обстоятелството дали приложената ПАМ засяга правото на личен и семеен живот на чужденеца по чл. 8 ЕКПЧ.

Ответникът – Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция” - [населено място], редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Представя писмени бележки, чрез гл.юрисконсулт К. И. изразява становище за неоснователност на жалбата. Посочва, че за прилагането на процесната ПАМ е достатъчно като основание наличието на данни за извършен опит от страна на украинския гражданин за незаконно извеждане на чужденци-б лица, представящи се за марокански граждани без документи за самоличност, като след извършването на процесуално-следствени действия лицата са задържани и заведени в ГПУ Ц. за продължаване на работата.

Административен съд – София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Видно от Докладна записка рег №4432р-9298 от 27.06.2025г. на мл.разузнавач група „ОИД“ ГПУ Ц. на 27.06.2025г. около 15,00ч., полицейски автопатрул на ЗЖУ Б. забелязали да излиза от черен път на главния асфалтов път, свързващ [населено място] поляна и [населено място], на около 500 метра преди селото, лек автомобил „Рено Канго”, тъмно зелен на цвят, с украинска регистрация [рег.номер на МПС] , видимо претоварен. Спрели го за проверка. Към тях се присъединили и ГПН на ГПУ - Ц.. Като водач на автомобила е установен украинския гражданин А. Х., [дата на раждане] год., притежаващ национален паспорт № FP490999. При извършване на проверката, в автомобила полицейските служители установяват 6 /шест/ лица, без документи за самоличност, самоопределящи се като граждани на М.. При задържане лицата не са оказали съпротива, не е използвано оръжие и помощни средства. Заведени са в ГПУ - Ц. за последващи действия. Срещу украинския гражданин е образувано БП № 7/27.06.2025г. по описа на ГПУ - Ц. за извършено престъпление по чл. 281 от НК. Въз основа на изложеното в докладната записка е издадена процесната ПАМ. Изложено е още, че служителите извършили проверка, след което задържали всички шест човека от групата, заедно с шофьора на лекия автомобил. Установено е, че в Турция пребивавали в [населено място], живели заедно в частна квартира. На 27.06.2025г. петък, около 02.00ч., стигнали до мястото, където изчакали автомобил да ги вземе /по указания на водача/. Мястото било близо да главен път. Останали на това място до 14,30ч. на 27.06.2025г., когато близо до тях пристигнал същия автомобил, в който са задържани. Служителите извършили проверка,

след което задържали всички шест човека от групата, заедно с шофьора на лекия автомобил. В докладната се сочи, че имайки предвид вероятното направление, по което са се движили, часовото време на вървене през гората, с почивките през нощта, преминаването през река Р. и на възпрепятстващото съоръжение (оградата), до мястото на товарене, може да се направи извода, че нарушението на държавната граница е извършено на 24.06.2025 год., около 05,00 ч., в землището на [населено място], общ. Ц., обл. Б. в зоната за отговорност на ГПУ – Р.. Срещу незаконните мигранти са образувани БП от № 8 до № 13/27.06.2025 год. по описа на ГПУ - Ц. за извършено престъпление по чл. 279, ал. 1 от НК.

Въз основа на горните установявания са наложени на оспорващия принудителни административни мерки "Експулсиране – Р.Турция" и "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз" за срок от 5 години.

С процесната Заповед № 4432 ПАМ-25/30.07.2025 г. по описа на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция” - [населено място], на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на опорващия е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - "забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз" за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на мярката "експулсиране".

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 01.08.2025г., за което са положени подписи на чужденеца и адвокат К., вписан в заповедта като преводач.

По делото е представена административната преписка по издаването на оспорената заповед. Преписката съдържа заповед за задържане на лице рег. № 4432зз-6 от 27.06.2025г. на полицейски орган, ГПУ Ц., с която е заповядано задържането на оспорващия за 24 часа, приложена е декларация попълнена с помощта на преводач О. Б., с която лицето е уведомено за правото му да се свърже с консултантските власти. Чужденеца е подписал в присъствието на преводача и декларация за правата на задържано лице в част първа и част втора. Преписката съдържа още и протокол за личен обиск от 27.06.2025г., както и разписка за върнати вещи и пари на задържано лице, постановление изх. № 10257 от 28.06.2025г. на РП Б. за задържане на обвиняем за 72 часа, видно от което с постановление на разследващ орган от 28.06.2025г. в качеството на обвиняем е привлечен А. Х. за извършено от него деяние с правна квалификация по чл. 281, ал. 2, т. 1, т. 5 и т. 6 вр. с ал. 1 от НК.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават заповеди за налагане на този вид принудителни административни мерки. В случая оспорената заповед е издадена Директора на РДГП Б.. Следва, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т. 1 от АПК.

В мотивите на оспорения акт са посочени съответните правни основания и препращане за фактически обстоятелства към докладна записка рег. №4432р-9298 от 27.06.2025г. на мл.разузнавач група „ОИД“ ГПУ Ц., с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Предвид това, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и

съдържание, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства - данните, че жалбоподателят е съпричастен към незаконното въвеждане на територията на страната на чужди граждани или опит за извеждането им от страната в нарушение на закона. Както се посочи по-горе оспорваният е привлечен в качеството на обвиняем за извършено от него деяние по чл. 281. (1) НК: Който по какъвто и да е начин противозаконно подпомага чужденец да пребивава или преминава в страната в нарушение на закона, се наказва...“, т. 1. извършено чрез използване на моторно, т.5. извършено по отношение на повече от едно лице;

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в заповедта е изрично посочено, че е преведена от адвоката удостоверено с положения от него подпис. Веднага са предприети действия по обжалване на заповедта и по спиране на предварителното ѝ изпълнение/определение № 28557 от 30.08.2025г. по адм. дело № 8332/2025г. на АССГ/. Видно от административната преписка преводачът О. Б. е извършил превод на руски език на саморъчно попълнената от жалбоподателя декларация за задържани лица. Следователно чуждият гражданин е разбирал превода, за да попълни коректно декларираните данни. Предоставена му е необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си, включително и ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия. Не се констатираха допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 АПК. Към административната преписка са приложени всички оформени документи по повод установени данни за незаконно въвеждане през границата на Република България на шест на брой лица, без документи за самоличност, в лек автомобил, управляван от украинския гражданин А. Х.. Предвид представената в цялост административна преписка лицето чрез упълномощения адвокат е могло да се запознае с доказателствата, да ги оспори, да посочи какви са твърденията му по констатациите в докладната записка, да поиска събиране на други доказателства за оборването им, но не го е сторило.

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Според т. 4 на последната разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, за който има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ.

Мотивите на заповедта препращат към Докладна записка рег. №4432р-9298 от 27.06.2025г. на мл.разузнавач група „ОИД“ ГПУ Ц., което не е в противоречие с нормативните изисквания, а и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към посочената докладна записка. Изложените в последната мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ.

По посочените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване

на вредните последици от тях. Съгласно чл. 4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, с което генерално задължение очевидно не е съобразено поведението на жалбоподателя на 27.06.2025г. Ето защо приложената спрямо оспорвателния ПАМ съответства на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани на територията на държавите-членки на Европейския съюз. За прецизност, неоснователно е позоваването в писмените бележки за недопустима намеса на държавата и накърняване правото на семеен живот на жалбоподателя. Действително правото на семеен живот представлява фундаментално право, гарантирано както от разпоредбите на чл. 8 КЗПЧОС, така и от правото на ЕС, в частност Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите - членки. В този контекст обаче следва да се посочи, че евентуалните права, които разпоредбите на правото на Съюза относно гражданството на Съюза предоставят на гражданите на трети страни, не са техни собствени права, а са производни от упражненото от гражданина на Съюза право на свободно движение (Виж в този смисъл Решение от 8 май 2013 г. по дело С-87/12, Решение от 10 октомври по дело С-86/12 и др.). От практиката на СЕС (Решение на Съда (трети състав) от 7 юни 2007 по дело С-50/06) следва още, че изключенията по съображения, свързани с обществения ред, представляват отклонение от основния принцип за свободното движение на лицата, което следва да се разбира в тесен смисъл и чийто обхват не може да бъде определен едностранно от държавите членки (Решение от 28 октомври 1975 г. по дело 36/75, Решение от 29 април 2004 г. по дело С-482/01 и С-493/01). Съгласно установената съдебна практика, използването от националните власти на понятието "обществен ред" във всеки случай предполага наличието на действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес отвъд смущаването на реда, каквото е всяко нарушение на закона.

В редица свои актове ЕСПЧ подчертава, че национална мярка, ограничаваща някоя от свободите или правата, гарантирани от КЗПЧОС е оправдана и е пропорционална на преследваната цел, когато целта е защита на обществения ред (Виж Решение от 13 февруари 2001 г., *Ezzouhdi contre F.*, § 32 et 33). И пак в този контекст ЕСПЧ приема, че общественият ред може да бъде застрашен от извършването на тежки нарушения и престъпни деяния (Решение от 22 март 1992 г. *Beldjoudi contre F.*, както и решението по делото *Ezzouhdi*). На базата на така формираните насоки по приложение на правото, с оглед тълкуването и спазването на съответните права, които лицето черпи от съюзния правен ред, в т. ч. и [КЗПЧОС](#) и с оглед трайно установената практика на СЕС и ЕСПЧ, настоящият съдебен състав счита депозираната жалба за неоснователна.

Налице е достатъчно значим обществен интерес, попадащ в хипотезите на ЗЧРБ, както и в чл. 8, ал. 2, предл. първо от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, съгласно който намесата на държавните власти в ползването на правото на личен живот е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната сигурност. Взет е под внимание изключителния характер на заплахата за националната ни сигурност поради поведението на украинския гражданин, който е привлечен в следствие качеството на обвиняем за извършено от него деяние по чл. 281, ал. 2, т. 1, т. 5 и т. 6 вр. ал. 1 от НК. От докладната записка и представената адм.преписка може да се направи обоснован извод, че има достатъчно данни в управлявания от украинския гражданин автомобил за незаконно въвеждане в страната на установените в автомобила 6 лица.

Неоснователни са също съображенията за нарушение на принципа на пропорционалност. Съдът приема, че издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност,

предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Относно срока забрана от 5 години, закона е фиксирал този срок, поради което при наличие на основание за процесната ПАМ адм. орган е обвързан с този срок, а мотивите са тези за издаване на самата заповед, които както се посочи по-горе се съдържат в заповедта.

Всичко изложено обосновава неоснователност на депозираната жалба.

При този изход на спора, разноски биха се дължали на ответника, но поради липса на такава претенция, съдът не следва да присъжда.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 4-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. Х., украински гражданин, [дата на раждане] в Област Д., Република У., с адресна регистрация в [населено място], П. район, Област Д., Република У., понастоящем пребиваващ на територията на Република България, с документ за самоличност - паспорт № FR490999, издаден на 27.06.2018 г. и валиден до 27.06.2028 г., чрез адвокат К. К., член на Адвокатска колегия - [населено място], адрес: [населено място], [улица], партер, [електронна поща] срещу Заповед № 4432 ПАМ-25/30.07.2025 г. по описа на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция” - [населено място], с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на А. Х. е наложена принудителна административна мярка "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз" за срок от 5 години.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ